

290. Էսայ. — Շատիր կան մէկ տարը իմ տուն նստած ի.

Մէկն էլ էն մարդիրուց ըծը չը տըսիրի:

Դիւ գեալիւ բաշտան էկիր, սկի՛ բարիւ էլ չը տուիր.

Իս քի ըսի «նստի». գիւ ըծը անպատիւ էրիր,

Իմ խիտ խապար չառիր, չը տուիր,

Սկնայ զեօռով գիւ էկիր, իմ իրես պագնիր.

Մարդ սկնայ բան չէնի,

Ախր գիւ տըսար, իս քի ձէն չը տուի,

Ո՛ր գիւ նստէր, խապար տէնք,

Ի՛սն էլ քիւ խուսք կը լտէր,

Դիւ էլ ըծը կը ճարպէր,

Մի խուսք մէկ կը ընէր:

Վուր իմ խուսք քի գիւր գէր,

Քեօ խուսք ըծը գիւր գէր,

Յլսօ, մէկ մէկը կառնենք:

էն գեալս եան Խոյ կը նստէնք, եան կէրթէնք Սասուն:

Էսայ. — Բան չկայ, էլը խիծի ձին, տանիմ զքի Սասուն:

291. Էսայ. — Դաւիթ, ապա իս քի խուսք՝ տամ, էլի տըսըկիս:

Էսայ. — Չէ՛, չըմ ըսըկի:

Էսայ. — Դիւ սկնայ ըծը բերիկ, վուր ըծը առնիս, տանիս Սասուն. է՛, խալքիր ինչ տ՛ըսին:

Խալիս տըսին. — Դաւիթ գինաց, դաշտը մէջ յեթիմ մի գնտաւ, աւըց էկաւ բերիկ:

292. Էսայ. — Ապա ինչիս էնինք.

Էսայ. — Ախր ի՛սն էլ տան տէր իմ,

Դարձի էրթանք մի տուն, էրկու օր կը մնանք,

Իսն էլ իմ հեօղ կէնիմ. — Իսն էլ մէկ ձի կը խիծնիմ:

Յիւրբարիւ խիտ կը դառնան տուն,

Կը մնայ չիւր լը լիւսին:

293. Մըկէլ ինչ տըսնան.

Կը տիննան Աճմու շահը շատ կուշում՝ ճամխիր Խան-տիւթ խաթիւնի վերայ. — Խանտիւթ խաթիւն զեօռով քեշէք, բերէք:

Խը լիւսին շիւտ թուղթմ կը բիրըն, «Խանտիւթ խաթիւն, կգես՛ս, էրի՛, չգես, կուշում կգեայ, զքի զեօռով կը բերի»:

294. Յեն տե Խանտիւթ խաթիւն կը գըրի.

— «Իս չըմ իգեայ, շատ կարըճ էք, իկէք, ըծը գեօռով տարէք»: